

nødvendigt med omfattende privatiseringer, rationaliseringer og beskæringer af den offentlige sektor.

Regeringen med embedsmandsapparatet i ryggen vil med den foreliggende skattereform forsøge det umulige: Man vil beskatte danskerne og gennem beskatningen skabe vækst og velfærdsfremgang. Det er umuligt.

Visse enkeltelementer i lovforslagene indeholder dog gode ideer, men desværre betyder helheden, at de positive elementer undergraves og i værste fald gøres decideret negative. I forbindelse med omlægningen af skatteskalarene for personlig indkomst er det glædeligt at regeringen har indset nødvendigheden af at nedsætte skatterne. I en situation med voksende behov for international handel kædet sammen med den øgede internationale mobilitet for såvel arbejdskraft, varer og serviceydelser som kapital og ikke mindst med Danmarks forhold set i EF-sammenhæng er det en tvungne nødvendighed at se på blandt andet skatteforholdene.

Fremskridtspartiet har i adskillige år plæderet for lavere skatter. Regeringens lovforslag er udarbejdet med baggrund i den særlige danske skattetradition, hvor skattelettelser reelt kun består af skatteomlægninger.

Fremskridtspartiet ønsker derimod, at skattelettelser skal udformes med et særligt strategisk sigte, der tager højde både for den nuværende ledighedsudvikling og for de langsigtede muligheder for at påvirke danskernes adfærdsmønster, der i dag er forvredet af det høje skattniveau. Mindretallet vil derfor foreslå, at skattelettelserne i stedet sammensættes på en sådan måde, at de tilgodeser en række kortsigtede såvel som langsigtede målsætninger.

Fremskridtspartiet ønsker derfor, at den skattefrie bundgrænse eller personfradraget forhøjes fra de nuværende ca. 30.000 kr. til 60.000 kr. Det betyder, at antallet af personer, der ikke skal betale indkomstskat, stiger fra ca. 636.000 til skønsmæssigt 1.135.000. Det er i overensstemmelse med Fremskridtspartiets princip om, at man ikke skal beskattes af en indkomst, man ikke kan leve af.

Den foreslåede forhøjelse vil umiddelbart føre til et bruttoprovenutab på ca. 53 mia. kr., der fordeler sig med ca. 20 mia. kr. til staten, 10 mia. kr. til amterne og 23 mia. kr. til kommunerne.

En sådan forhøjelse af den skattefrie bundgrænse vil opfylde to væsentlige formål:

1. Det private merforbrug vil øge omsætningen inden for detailhandel, byggeri og håndværk. Det vil ud fra et meget forsigtigt skøn give 40.000 nye arbejdspladser i 1993. For hver person, der går fra ledighed over i beskæftigelse, vil det offentlige i gennemsnit opnå en budgetforbedring på ca. 250.000 kr. Besparelsen er sammensat af henholdsvis dagpengeudgiften, det øgede skattegrundlag og en reduceret belastning af det offentlige aktiveringssystem. Først i 1994 opnås der en helårsvirkning, der skønsmæssigt vil skabe 75.000 nye job alene som følge af et stigende privatforbrug.
2. Skattelettelsen vil, kombineret med en justering af de indtægtsbestemte sociale ydelser, bidrage til en positiv adfærdspåvirkning. Personer, der befinder sig i marginalgruppen, vil have en tilskyndelse til at komme i beskæftigelse, fordi samspilsproblemet ikke længere udgør en barriere for en permanent indkomstforbedring.

I forbindelse med regeringens lovforslag til skatteskalaomlægninger er det efter Fremskridtspartiets opfattelse positivt, at man vil fjerne 6 pct.-skatten. Den tidsperiode, der bliver foreslået for afviklingen af 6 pct.-skatten, er imidlertid for lang.

Fremskridtspartiet foreslår derfor, at 6 pct.-skatten, fjernes med virkning allerede for skatteåret 1993. Skatten er på ingen måde en rigmandsskat, idet godt 1,5 mio. lønmodtagere hvert år når over den omtalte indkomstgrænse. Endvidere udgør skatten kun 1,5 pct. af de samlede offentlige udgifter, hvilket slet ikke står i forhold til de skadevirkninger skatten forvolder.

En fjernelse af 6 pct.-skatten vil således kun medføre et mindre bruttoprovenutab, som stort set er selvfinansierende på grund af følgende dynamiske effekter:

- Arbejdsindsatsen øges, hvorved der sker en direkte forbedring af skattegrundlaget.
- Lokaliseringsovervejelser ændres i positiv retning, hvorved flere højindkomsttagere opgiver planer om emigration, og flere vender hjem fra udlandet. Det øger igen beskatningsgrundlaget.